Taxa poştală plătită în numerar cont. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 24 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tunelul infernal

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

NUMAI

2

NUMERE

MAI SUNT PÂNĂ LA
INCHIDEREA JOCULUI
CU PREMII

de 10.000 Lei

CONDIŢIILE AU APĂRUT
IN NUMERILE TRECUTE

STRÂNGEŢI CUPOANELE
DIN ULTIMA PAGINĂ

TUNELUL INFERNAL

CAPITOLUL I

Pescari ciudați

In mijlocul Australiei de Sud se găsește un lac foarte vast (are 200 kilometri lungime și 150 lărgime) numit lacul Eyre.

O oră după răsăritul soarelui, într'o dimineață ce se anunța splendidă, o pirogă acostă pe malul de sud.

Patru oameni, dintre cari unul ducea un coș mare, săriră din ea, străbătură plaja și se opriră sub un imens eucalipt, ce se găsea în marginea savanei.

— Uite ! uite ! zise primul, pe-aci a trecut o ceată de câini sălbatici.

— După ce deduci asta, Parry ? întrebă celălalt.

Parry izbucni în râs.

— Kling ăsta nu se uită niciodată la picioare, pe cinstea mea !

Ei, prietene, n'ai de cât să'ți pleci ochii și vei vedea pe nisip urmele indiscutabile ale câinilor sălbateci.

Ceilalți priviră și ei și cei cari nu vorbiseră încă ziseră împreună :

— Oho !

— Și-au fost încă mulți ! zise Parry.

— Sute de sigur ! afirmă Kling.

Intr'adevăr tot terenul dintre lac și savană era brăzdat de urme lungi și în unele puncte, ciuruit de mici găuri simetric așezate, în care, oameni cunoscători ai faunei australiene distingeau ușor urmele labelor câinilor sălbateci.

Lucru curios, cei patru oameni, cari purtau nume engleze : Parry, O Brienne, Kling și Stick, se exprimau în limba italiană.

O ! desigur.... o italienească incorectă și cu un accent caraghios, dar, în definitiv, italiană.

După ce priviră urmele câteva minute, cei patru oameni se apucară să desfacă legăturile sacilor grosolani pe care-i purtau în spate și-i lăsară să cadă la picioarele arborelui.

In parantez fie zis, în Australia eucaliptul ajunge la înălțimi fabuloase, până la 150 metri chiar și acela era tocmai un specimen foarte înalt.

Dar, pentru indivizii aceia nu era un fapt extraordinar și deci nu-i deteră atenție.

Kling, puse jos, râzând, coșul adus din pirogă.

— Ehei ! am avut noroc la pescuit, azi noapte !

Și scoase din coș cinci papagali morți cu penele minunat colorate.

— Sunt foarte tineri, or să fie excelenți ! observă Parry, pe când ceilalți doi priveau de aproape păsările legate de o sfoară.

— Și sper, adăogă O'Brienne că Hermann și Marpon o să ne aducă legumele.

— Să pregătim focul, sfătui Stick. Camarazii noștri vor veni încurând și desigur c'o să le fie o foame de lup.

— Te cred, reluă O'Brienne, trebuie să fi petrecut toată noaptea călare !

— Numai de n'ar întârzia ! întrerupse Parry, sunt nerăbdător s'aflu știri din Noua Caledonie. Aș vrea să știu dacă Schelet, Sânge-Negru și Dinți de lup au evadat ?

— Să sperăm, conchise Stick, căci Robinson nu așteaptă de cât această evadare, ca să dea tutulor fraților republicei semnalul de adunare.

Pe când vorbeau cei patru oameni nu stătuseră degeaba.

Unul căutase pe malul lacului trei pietre destul de mari ca să facă o vatră ; altul scosese din sac o cratiță de aluminiu, o umpluse cu apă din lac și se întorcea cu ea foarte atent ca să n'o verse. Altreilea adunase câteva crengi și aschii de lemn din marginea savanei. Ultimul, tăia cu lovituri de secure ramuri mai mici de la un salcâm.

Când vatra fu gata și cratița începu să fiarbă deasupra focului aprins, cei patru inși priviră în spre sud-vest, spre o lungă deschizătură, care împărțea pădurea în două.

— Pe acolo or să sosească, fără îndoială, zise Parry.

— Vrei să zici că sosesc, exclamă Kling.

— Cum ? Ii și vezi ?

— Nu, dar îi aud.

— Adevărat, uitasem că ai un auz extraordinar.

— Peste două minute îi veți vedea ivindu-se de-acolo. Și în mai puțin de două minute, într'adevăr, în fundul luminișului se văzură doi călăreți.

Înaintând în galop, cei doi cai voinici și iuți se opriră brusc în fața grupului, și cei doi călăreți săriră la pământ.

— Bravo, Hermann ! Să trăești Marpon ! strigară câteși patru.

Iar Parry zise :

— Ce vești ?

— Teribile ! urlă Marpon în franțuzește, fără cel mai mic accent englez, american. sau australian.

Era desigur un francez autentic.

— Ja, Ja, teribile ! confirmă tovarășul său cu un puternic accent german.

Era deci o reuniune cosmopolită pe una din plajele cele mai pustii ale lacului Eyre.

Cât pentru noii veniți li se putea aplica epitetul pe care'l rostiseră chiar ei.

Erau într'adevăr teribili ! și figurile acelea înfricoșătoare se potriveau de minune cu acelea ale celor cari îi așteptau.

Toți bărboși, cu părul, blond, brun sau roșcat, cu ochii foarte vii, cu aspectul aspru și brutal, păreau niște adevărați banditi.

Aerul posomorât al lui Marpon și Hermann impresionă pe ceilalti.

Ii întrebară din ochi.

Marpon, ridică umerii și zise cu brutalitate.

— Eu unul crăp de foame și nu voi vorbi până ce n'oi mânca. Noi am adus conserve, voi aveți carne ?

— Conserve de ce ? întrebă Parry rău dispus.

— De legume ! de ce vrei să fie ?...

—Noi avem papagali, zise O'Brienne.

— Bine, atunci să-i curățăm mai repede, întrerupse Hermann.

— Dar în definitiv ce știri aveți ? întrebă Parry.

Marpon îi arătă pumnul privindu-l încruntat.

— Mi-e foame ! Vei afla mai târziu.

Parry avu o mișcare de furie, pe care și-o stăpâni însă și zise lui Kling :

— Curăță, tu, papagalii !

Kling era desigur, fizicește și moralicește cel mai slab, căci nu se supără și se apucă să curețe pasările cu o îndemânare și o repeziciune fantastică.

Una câte una le arunca lui Stick, care le deschidea, le golea și le trântea în cratiță.

Apa fierbea.

Hermann și Marpon desfăcură niște colete voluminoase de pe șeaua cailor și scoaseră dinăuntru cutiile pe care O'Brienne și Parry le deschiseră, vărsându-le conținutul în cratiță.

Erau pline cu fasole și pătlăgele roșii conserve.

Acea mâncare ciudată li se părea desigur foarte gustoasă celor șase indivizi, cari dealtminteri, nu se preocupau de delicatese gastronomice ; să mănânce ceva hrănitor asta era tot ce cereau.

Și nici unul neîndrăsnind să contrazică proverbiala încăpățânare a lui Hermann și Marpon, tăcură cu toții în timpul preparativelor pentru masă.

Astfel că, zece minute după sosirea celor doi, papagalii fierbeau și legumele se desfăceau în apă.

Marpon și Hermann desfăcură alte cutii :

— Sardele în untdelemn !

— Și pâine ? întrebă Parry, N'aveți ?

Marpon ridică din umeri.

— Ie destulă !

Scoase din pachet două pâini mari și le asvârli pe jos.

— Să mâncăm !

Și Hermann zicând acestea, luă o cutie de sardele, după ce-și tăiă o felie groasă de pâine.

Toți făcură ca el; și fiecare, cu o cutie în mână și cu câte o felie de pâine începură să mănânce stând în cerc în jurul focului.

Kling, care făcea pe bucătarul se uita din când în când la cratiță, vârând cuțitul în câte una din păsări, ca să vadă dacă e fiartă.

— S'a fiert ! strigă el de-o dată !

— Serviți cald ! zise Marpon cu un surâs înspăimântător.

Kling scoase cratița de pe foc, punând-o în mijlocul lor.

Fiecare împlântă cuțitul în câte un papagal. Dar, cum nu erau de cât cinci, Kling care nu se servise imediat, rămase mofluz.

— Ei ! Dați-mi fiecare câte o bucată ! zise el.

Toți îi aruncară o privire urâtă, dar pe urmă rupseră fiecare câte o bucată și i-o deteră, așa că avu și el o porție copioasă.

Păsările fură mâncate în câteva minute și-apoi fiecare bău câte o înghițitură de rom dintr'o sticlă turtită pe care Parry o avea în sacul său, apoi, scoțând din buzunar câteo pipă fiecare și-o înfundă cu tutun și începu să fumeze.

Abia atunci, Parry îndrăsni să privească pe Marpon.

— Ei bine, veștile acelea ?

— O ! nu e mult de spus ! răspunse Marpon, vădit necăjit.

Le-am citit în ziarul „Times of Sidney" pe care'l am în buzunar și pe care'l puteți citi și voi.

— Pentru un moment vă ajunge un rezumat, zise sentențios Hermann.

Cei patru briganzi priviră pe Marpon care era probabil oratorul companiei, cu atenție plină de curiozitate.

După ce-i măsură cu privirea sa răutăcioasă, Marpon începu :

— Iată :

Schelet, Sânge-Negru și Dinți de lup au evadat într'o barcă-automobil după ce-au ucis pe mecanic. Dar....

Se opri și acel „dar" distruse imediat expresia de veselie care apăruse pe acele chipuri fioroase :

— Dar, reluă el... fură uciși în munți, în acelaș timp cu Pistois și cu Rogaden.

— O ! urlă Parry, dar atunci nu mai e nici unul acolo ?

— Nici unul. Strânseseră vreo cincizeci de mii de franci în aur pe care trebuia să ni-i aducă.

Bineînțeles, acum acest aur e în mâinile guvernatorului Nouei Caledonii.

— Dar cine ? Cine i-a ucis ? răcni O'Brienne, livid.

— Credeți poate că gardienii ? rânji Marpon.

— Se înțelege, zise Stick.

— Vă înșelați. I-au ucis cei trei cercetași din Italia.

Fu un moment de uimire.

Parry reluă :

— Ești nebun, Marpon.

Nu sunt de cât trei cercetași, cărora li se spune astfel acei cari au trecut Atlanticul în aeroplan.

Chiar ei. Fac înconjurul pământului. Și se opriseră în Noua Caledonie ca să viziteze penitenciarele, tocmai când au evadat Schelet, Sânge-Negru și Dinți de lup.

Îi urmăriră, îi ajunseră și îi omorâră.

— Blestem ! strigă O'Brienne, dându-și un pumn pe genuchi.

— Atunci, totul e pierdut ! strigă Stick.

— Pierdut ? nu, răspunse Hermann cu glasul lui greoi. Atâta timp cât Robinson va fi în viață nimic nu e pierdut.

In definitiv, sunt cincizeci de mii de franci mai puțin și cinci băeți voinici dispăruți.

Cinci oameni pot fi înlocuiți.

— Și banii pot fi înlocuiți ! întrerupse Marpon.

Dar lovitura nu e mai puțin teribilă ; numai Schelet, Sânge-Negru și Dinți de lup cunoșteau situația fraților din Noua Caledonie, și numai ei putea da indicațiile necesare pentru a încerca liberarea în massă a ocnașilor.

Pe de altă parte e evident că guvernatorul, pus în gardă de acești indivizi, va îndoi paza ; apoi ziarul mai spunea, — acesta e lucrul cel mai grozav, — că întregul plan al fondării republicei noastre e cunoscut de autorități

— Oho ! zise Parry, îngrijorat, se citează poate și nu ale noastre ?

— Nu ! pân'acum nu știu de existența noastră.

—Și Robinson ? întrebă O'Brienne.

— Nu se vorbește de Robinson.

Vorbesc de vechii deportați, de ocnași, dar nu se citează nume.

— In rezumat, pentru un moment nu suntem urmăriți, conchise Stick.

— Nu, nici nu presupun măcar că existăm.

Cine naiba ar recunoaște pe un ocnaș francez, un asasin german, patru hoți și asasini englezi și irlandezi, în cei șapte cinstiți pescari de pe lacul Eyre ?

Mai dăunăzi, m'am dus la Farina Town să vând cele zece kilograme de pește pe care i-am prins cu plasele noastre. Ei bine, m'au primit ca de obicei, ba chiar m'au întrebat și de voi.

— Bine, bine, întrerupse Parry. Să lăsăm astea. Ne-ați spus că aveți mai multe vești. Astea sunt toate ?

— Cele rele, da.

— Mai sunt și de cele bune, atunci ? întrebă Stick, mai vesel.

— Una bună, da.

Și care ne va permite, dacă avem sânge rece, curaj și inteligență, să compensăm cu un câștig simțitor pierderea celor cincizeci de mii de franci pe care trebuia să ni-i aducă tovarășii.

— Vorbește ! Vorbește ! strigă O'Brienne.

— Și asta am citit-o tot în *The Times of Sidney*.

Și Marpon făcu o strâmbătură oribilă, care voia să fie un surâs.

— Mâine trenul din *Farina Town* și *Strangway*, care trece prin tunelul din stația Eyre la patru după amiazi, va avea atașat un furgon în care se găsesc 30.000 dolari pe care directorul minelor de la Strangway îi primește din Melburn pentru plata minerilor.

Opt gardieni vor face de pază și mai mulți polițiști în civil vor circula în coridoarele trenului.

Iată.

Frunțile, care se înseninaseră la auzul acestei vești și al numărului dolarilor, se încruntară la aceste ultime cuvinte.

Marpon care observă acele expresii succesive, râse disprețuitor, ridicând umerii :

— Lașilor !

Cea mai mică dificultate vă sperie. La naiba ! prea ar fi ușor să vi se aducă cei 30.000 de dolari într'un sac, gata desfăcut și să vi-i ofere cu nenumărate plecăciuni !

— Ei ! zise Parry. Opt paznici și cel puțin o duzină de polițiști.... Opt și cu doisprezece, douăzeci... și cine știe cât de bine înarmați ! Și noi, cari nu suntem de cât șase...

Marpon îl privi, dându-și un pumn în frunte.

— Dar asta ? ce faci cu asta ?

— Asta ? Ce lucru, întrebă Stick, glumeț.

Marpon privi pe acel care vorbise și avu aceeași privire încruntată.

— Asta ! Inteligența !.... Am o idee !

Dar, O'Brienne îi tăiă vorba cu brutalitate :

— Dacă ideea ta e tot atât de bună ca aceea din ultimul timp, care era să ne bage pe toți mesa, atunci, mai bine păstrează-ți-o !

Ostilitatea era evidentă : dar fostul ocnaș nu se sinchisi, ci rânji, disprețuitor :

— Mișei ! Nu pierdeți nici o dată ocazia când vă puteți uni în contra mea. Dacă m'am înșelat odată, sau mai bine zis, dacă norocul mi-a fost potrivnic, nu e mai puțin adevărat că acela care v'a scos din încurcătură sunt tot eu cu ideile mele !

Și subliniă cuvintele.

— Haide, ori schimbați mutrele, ori nu vă mai spun nimic. Și cei 30.000 de dolari vă vor trece pe sub nas.

Tăcu.

Câteva pipe stinse, fură aprinse din nou.

Și cu fumul, se risipi și necazul celor cinci banditi cari nu mai priviră pe Marpon de cât cu curiozitate.

— Vorbește, camarade, zise mai puțin aspru Parry, care părea să fie șeful nominal al bandei. Care e ideea ta ?

— Aha ! acum faceți pe drăguții ?...

— Ei... știi bine că suntem cam iuți din fire, dar o clipă de necaz nu ne împiedică să fim buni prieteni.

La aceste ultime cuvinte, Marpon dete iar din umeri, dar păru că le ia drept bune.

Și, după ce-și scutură pipa, o reaprinse, pufăi de câteva ori și vorbi :

— E de prisos să vă mai explic ideea mea. O veți afla când o voi pune în execuție și nu înainte.

Dar, vreau să stabilim pozițiile noastre respective.

Pân'acum reuniți de întâmplare am dat, împreună, lovituri mai mult sau mai puțin fructuoase.

Impreună am crăpat de foame în mijlocul savanei ; împreună am petrecut prin orașe, când buzunarele ne erau doldora de bani.

Impreună am auzit pe bătrânul Robinson descriindu-ne viitoarea noastră republică și i-am jurat credință și ajutor.

Dar, în fond, fiecare era oarecum independent de ceilalți.

Nu mai vreau să fie așa. Noi formăm o bandă ; și o bandă nu poate fi bună fără un șef.

Parry, ca mai bătrân, a comandat pân'acum când era vorba de lucruri de mai mică importanță.

Ei bine, eu unul sunt hotărît să nu-l mai ascult.

Vreau dimpotrivă, ca voi să mă ascultați pe mine, recunoscându-mă de șef. E limpede. Dacă refuzați și nu-mi dați probe sigure de supunere oarbă, ei bine ! mă urc pe cal și plec pentru totdeauna departe de voi.

La acele cuvinte neașteptate îl priviră cu gura căscată. Marpon nu se turbură însă.

— Nu e nevoie să mă priviți astfel. N'aveți de cât să vă înțelegeți între voi ; și apoi, dacă primiți autoritatea mea, să'mi jurați supunere.

Vă voi privi în ochi ; vă cunosc în destul ca să știu dacă jurământul e sincer sau nu.

Nu sperați să mă înșelați.

Oricât de canalii ați fi câteși cinci, nu veți reuși să schimbați expresia ochilor voștri.

V'am studiat bine. Și voi ști să mă fac respectat.

Se ridică, ducându-se cu un aer indiferentt spre calul său.

Când ajunse lângă animal, care ridică capul și mirosi aerul, se rezimă de șea, se întoarse spre ceilalți și strigă :

— Aștept cinci minute ; apoi, dacă răspunsul vostru nu mă satisface, îmi iau tălpășița și duc ideea mea cu mine.

Cei cinci banditi se priviră cu nedumerire.

Această nouă eventualitate nu li se prezentase niciodată în minte.

Și totuși, chiar cei mai rebeli răufăcători, când se adună în grup, își aleg un cap, spre a-și coordona acțiunile ; aceasta e condiția principală de reușită în orice împrejurare.

In orice întreprindere urmaseră când pe unul, când pe altul, care-și asumase conducerea parțială în acel caz izolat; dar nu se gândiseră nici odată la ipoteza unui șef unic, cu autoritate definitivă și absolută asupra celorlalți.

Vorbiră cu jumătate glas.

Hermann, care era vădit de partea lui Marpon, lăuda calitățile fostului evadat din ocnele franceze.

Kling, ființă slabă, inferior celorlalți chiar fizicește, se extazia asupra forței herculeane a lui Marpon.

Ceilalți nu se gândiră să-i facă elogii.

Dar, Parry fu constrâns să răspundă la o întrebare precisă a lui Hermann asupra faptului că Marpon avusese totdeauna idei bune.

Și momeala celor 30.000 de franci contribui mult la hotărîrea ce luară.

Banditii, după un răstimp de patru minute, se duseră spre noul ales.

— Ești căpitanul nostru, Marpon, ne-am înțeles, declară Parry.

— Fie ! Primesc ! zise celălalt, liniștit

Acum, jurați credință și supunere, unul după altul.

Parry, ridică mâna și jură cu o vădită sinceritate :

— Căpitane îți jur supunere și credință oarbă !

După dânsul, mai calmi, sau mai turburați, — fiecare după temperamentul său, — jurară și tovarășii săi.

Ochii lui Marpon avură un fulger de orgoliu și figura sa se brăzdă de un surâs larg.

— Bine, Sunt mulțumit. Vă văd sinceri. In curând îmi veți mulțumi pentru această inițiativă. Lovitura cu cei 30.000 de dolari nu va fi de cât prima dintr'o serie norocoasă.

Peste un an veți vedea, ne vom lăfăi la Sidney și la Melburn ca niște bătrâni londonezi, care trăiesc din rentele lor.

— Să dea Dumnezeu ca prezicerea ta să se împlinească! zise Parry.

Spune-ne acum, repede ce ordine ne dai și ne vom supune.

Contez pe voi ! și-apoi izbânda e sigură. Nu vă cer altceva de cât să fiți, mâine, fără milă.

— Va fi deci atât de grozav ? întrebă Kling.

— Grozav... dacă vreți ! Pentru mine nu va fi de cât comic !

Să prăjești douăzeci de indivizi însărcinați cu păzirea a 30.000 de dolari, eu nu găsesc că e grozav, ci amuzant și productiv.

Gândiți-vă că, dacă oamenii ăștia ar ști cine suntem și ne-ar avea în mână ne-ar pune, ei, să ne frigem în frigare.

— O ! cât pentru asta, așa e ! Nu ne-ar ierta.

— Dar, ia spune-ne, ce facem ? Vestim pe Robinson ?

— După cum voi mi-ați jurat mie supunere și credință, tot așa jur și eu credință și supunere lui Robinson.

După ce vom da lovitura, ne vom duce imediat la vizuina ultimului deportat și îi vom încredința douăzeci de mii de dolari drept contribuție la opera, al cărei autor principal e el.

Parry, observă cu bună voință.

— Pariez că te va lua de ministru, când va fi președinte al republicii ocnașilor.

Marpon, rânji.

— Dacă se va întâmpla așa ceva, Parry, te voi numi șeful meu de cabinet, fii liniștit.

— Bine ! Bine ! zise Hermann nerăbdător, dar trenul trece abia mâine ?

— Da.

— Atunci ce facem în timpul ăsta ?

Între timp ne odihnim.

— Repaos și vânătoare, atunci ! propuse O'Brienne.

— Vânătoare, dacă vreți.

— Rămâne vreunul ? întrebă Stick.

— Da. Hotărî Marpon. Rămâne Kling. Va păzi caii, barca și proviziile. La amiazi ne vom înapoia cu vânatul.

— Sper, replică Parry.

— Plecăm îndată ? întrebă Stick.

— Vezi bine, nu văd nici o piedică.

— Atunci, haidem !

Un gest al lui Marpon făcu pe Kling să înțeleagă ceeace avea de făcut ; și acesta luând caii de căpăstru, îi duse lângă eucalipt și îi legă de o ramură joasă.

Apoi, pe când cei cinci banditi se depărtau încet, vorbind între ei, prin luminișul care împărțea savana în două părți, Kling strânse vasele de bucătărie și se duse să le spele în lac.

CAPITOLUL II

Eucalipții au urechi

Uneori e primejdios pentru indivizii cari stau sub un arbore, să nu exploreze mai întâi vârful lui.

Dacă răufăcătorii ar fi avut această curiozitate, ar fi ridicat capul și s'ar fi depărtat puțin ca să vadă mai în plină lumină, arborele sub care vorbiseră atât de mult.

Și poate că ceva le-ar fi sugerat să-și măsoare cuvintele

Sau poate că n'ar fi izbutit să descopere acel ceva.

Eucaliptul, era, după cum am mai spus, gigantic.

La vreo cincizeci de metri deasupra terenului se întindeau spre sud două ramuri groase, care după ce se bifurcau, se apropiau atât de mult, în cât se atingeau și se prelungeau paralel până la extremitatea lor.

Astfel, formau, la o mică distanță de trunchi un oval lung.

Acea conformație naturală și capricioasă nu se putea observa de jos, fiind mascată de ramurile inferioare. Dar, era nîtr'adevăr ceva surprinzător și vizibil și anume : un fel de perdea de frunze ce cădea perpendicular.

Inchipuiți-vă că cineva, servindu-se de cele două ramuri ca puncte de reazim ar fi umplut cu ajutorul altor ramuri gaura ovală.

Inchipuiți-vă că acel cineva ar fi ridicat toate crăcile mai mici în jurul celor două principale, astfel în cât să formeze o perdea în jurul acelui oval și veți înțelege că acestea formau un fel de boschet.

Și banditii, deși deprinși să vadă eucalipți gigantici și

stranii s'ar fi mirat văzând acea formă bizară, la cincizeci de metri dela pământ, ea nefiind naturală.

E drept că uneori indienii locuesc în arborii savanei, formându-și în modul arătat mai sus un fel de casă de verdeață, ferită din drumul câinilor sălbateci, cari furnică prin acea regiune a Australiei și cari, când sunt flămânzi, sunt tot atât de feroci ca și lupii din Siberia.

Deci, dacă banditii ar fi privit în sus, e probabil că ar fi trimis într'acolo un glonț ca să afle dacă locuința provizorie era locuită sau nu.

Și dacă nici un strigăt de durere sau vreun zgomot suspect nu s'ar fi auzit atunci ar fi crezut-o nelocuită și nu s'ar mai fi preocupat de ea.

In orice caz însă acel glonț ar fi putut provoca o nenorocire căci pentru un moment, arborele avea patru chiriași : pe cei trei cercetași din Italia : Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, cu credinciosul lor negru, soldatul eritreu Zomba.

Ce căutau acolo sus ?

După aventura lor cu Robinson, ultimul deportat, porniseră iar la drum, spre a lua trenul care mergea la Melburn.

In ajunul zilei despre care vorbim, hotăriseră să poposească pe malurile lacului Eyre, în timpul nopții.

Pe când se pregăteau să pregătească de mâncare, fuseseră atacați de o ceată de câini sălbateci.

Primul lor gând fu să se dea la o parte din drumul acelor bestii, foarte periculoase prin numărul lor.

Erau la picioarele eucaliptului. Își făcură vânt și se cățărară pe trunchi până ce ajunseră la acea colibă aeriană, care fusese construită, bine înțeles de indigeni în trecere prin acele locuri.

Podeaua nu era tocmai solidă și se lăsă la primii lor pași, dar tăiară repede cu securile câteva ramuri din jur și răul fu repede reparat. Asvârlirâ deasupra un strat gros de frunze, formând un pat foarte comod.

Și în dimineața aceea, pe când dormeau încă destul de greu, Marius fu deșteptat de un zgomot de voci omenești.

Deschise bine ochii, ațintì urechea, și înțelese că cineva vorbea într'o italienească ciudată amestecată cu cuvinte franceze și engleze dar care trădau pe europeni.

Se plecă, desfăcând picioarele și printre frunze văzu pământul dedesubt și patru oameni, cu aspectul unor răufăcători și bine înarmați.

Și nu pierdu nimic nici din gesturile nici din cuvintele lor.

Auzea perfect cu toată distanța, fiindcă aerul foarte curat și fără o adiere de vânt făcea să se urce ușor vocile puternice ale celor patru oameni, în tăcerea absolută din jur. Cu atât mai mult cu cât ramurile inferioare formau din jos în sus, un fel de conductă în care vocile intrau și se urcau în mod natural.

Convorbirea celor patru oameni nu'l satisfăcu mult, dar apariția celorlalți doi începu să'l intereseze.

Când auzi cuvântul „teribile" rostit de Marpon, își frecă mâinile.

— Bravo ! acum am să mă distrez !

Nu trezi pe camarazii săi.

Pentru a asculta erau de-ajuns două urechi. Și cat timp nu era pericol, intervenția lor nu era necesară.

Ascultă totul cu o imensă satisfacție.

Și când Kling, rămas singur se duse să spele vasele în lac, Marius zâmbi șiret.

Milanezul avea imaginație și era tot deauna plin de idei ; și era tot atât de îndemânatec cât și de ingenios.

Intr'un colț al colibei aeriene erau depuși sacii celor trei cercetași.

Fără a-și trezi prietenii, Marius luă pe al său și-l puse pe genuchi.

Scoase un *lasso* (laț cu care se prind caii în cursă). Lărgi nodul, îl unse cu puțină slănină pe care o avea în sac, apoi lăsă frânghia ușor în jos. Când fu la cinci sau șease metri aşteptă, cu răbdarea unui pescar cu undița, sau a unui vânător la pândă.

Vasele pe care le spăla Kling nu erau, în fond, de cât două farfurii și o cratiță, așa că nu putea întârzia.

Intr'adevăr, după cinci minute, banditul se întoarse, fluerând ușor o arie veselă.

Puse cratița curățată pe cele trei pietre și farfuriile în picioare lângă arbore ca să se usuce.

Marius lăsă să cadă latul. Și când Kling se ridică ui-

tându-se în jur ca și cum ar fi vrut să vadă ce mai avea de făcut, simți ceva care'l atingea pe umăr.

Făcu o mișcare și lațul lunecă mai jos, pe sub mâna stângă, îl strânse la brâu, prinzându-i în strânsoare brațul drept lipit de coaste.

Și înainte de a-și fi dat seamă de ce se întâmplă, se simți sufocat și tras în sus.

Voi să strige, să se zbată, să prindă frânghia deasupra capului, dar emoția făcu să nu-i iasă din gură decât un horhăit și zvârcolirile sale făcându-l să-și piardă și echilibrul se pomeni cu capul în jos și cu picioarele în sus.

Congestionat, sufocat, rămase cu gura deschisă și ochii dilatați, în imposibilitate de a striga.

Marius se ridicase și proptindu-se pe picioarele larg desfăcute, trăgea frânghia încet și în mod regulat, ca și când ar fi scos o găleată din puț.

Era o greutate cam mare ; dar forța lui Marius, care era foarte mare, crescuse mult în lunga viața aventuroasă

In mai puțin de un minut, corpul lui Kling ajunse sub picioarele milanezului.

Dar prin crăpătura prin care trecuse frânghia nu putea trece și corpul banditului. Marius preocupat de ideea sa nu se gândise la asta.

— Mii de pipe ! ce să fac ! Nu pot da drumul frânghiei ca să lărgesc gaura.

Dar deodată zise cu glas tare :

— Ce dobitoc sunt !

Privi în jur și văzu o cracă destul de groasă deasupra capului. Cu o mână, în jurul căreia încolăcise frânghia susținu greutatea lui Kling și cu cealaltă asvârli extremitatea funiei în jurul ramurii. Apoi trase frânghia și o înodă de capătul care susținea corpul.

După aceea, pe când Kling rămase suspendat în aer, se apucă, având mâinile libere, să lărgească gaura, ceeace nu-i fu tocmai ușor, căci tovarășii săi dormeau tocmai acolo și nu voia să-i deștepte. Reuși însă procedând cu cele mai mari precauțiuni.

Ingenunchiă apoi și prinzând pe Kling de picioare, îi zise cu jumătate glas :

— Nu striga, sau ești mort

Dar acesta nici nu putea striga, atât era de congestionat.

Și după sforțări enorme, cercetașul izbuti să așeze corpul banditului pe marginea gaurii prin care'l trăsese.

Il depuse cu precauțiune între Raimond și Jan Bart, apoi îi scoase lațul. Cu altă frânghie îi legă solid mâinile și picioarele. Apoi îi astupă gura. Și cu mișcări repezi continuă să-și execute planul.

După ce desfăcuse lațul, îl făcu iar la loc și îl lăsă să cadă până jos. Legă celălalt capăt de ramura de deasupra capului. Îi verifică soliditatea, apoi, trecând prin gaură, se lăsă s'alunece până la picioarele arborelui.

Când fu pe pământ, desfăcu caii, încălecă pe unul din ei, ținând pe celălalt de căpăstru și se îndreptă spre lac.

Aci, intră în apă și, luând-o pe marginea plajei pe o distanță de câțiva kilometri, eși după un sfert de oră și intră într'o pădurice foarte deasă.

Ascunse caii între tufișuri, așa în cât nimeni nu l-ar fi putut găsi și cu ajutorul unor sforicele pe care le avea la dânsul le făcu niște botnițe ca să nu poate necheza.

Îi legă apoi de un arbore. Apoi, satisfăcut, trecu prin pădure, dând la loc ramurile pe care le deplasase și care ar fi putut trăda trecerea sa.

Se întoarse la eucalipt, umblând numai pe pietre sau pe ramuri, de-alungul marginii pădurii, ca să nu lase nici o urmă pe iarba umedă. Acolo puse mâna pe carabină și pe securea lui Kling, care rămăseseră rezemate de trunchi și și le puse la brâu și pe umăr, și-apoi, apucând frânghia care atârna dealungul trunchiului, ajutându-se cu picioarele pe care le rezima de arbore, se urcă cu repeziciune.

Repuse repede la loc ramurile deplasate spre a face gaura și zâmbind șiret se așeză cu aerul cel mai liniștit din lume.

Dar deodată brusc, se întoarse spre Kling.

Aplecându-se, zise cu jumătate glas banditului care-l privea cu ochii măriți de spaimă.

— Îți voi scoate călușul. Dar dacă strigi îți trimit un glonț în cap.

Și îi arătă browning-ul.

— Imi promiti să nu strigi ?

Kling dete afirmativ din cap.

Marius reluă :

— Știi că nu glumesc. La cel mai mic strigăt, la cel mai mic cuvânt ceva mai tare, îți zbor creerul.

Kling afirmă și mai energic.

Marius îi scoase călușul.

— Și acum, nici o vorbă, nici o mișcare.

Și milanezul, zâmbind enigmatic, se lungi pe spate, cu mâinile sub cap și așteptă.

Ce lucru !

Desteptarea lui Raimond, Jan Bart și Zomba.

CAPITOLUL III

Reîntoarcerea vânătorilor

Raimond, agitându-se pe patul lui de frunze, după câteva minute deschise ochii.

Marius ceva mai la o parte aștepta.

Raimond, întorcând capul se văzu întins între Kling și Jan Bart.

Și ochii săi exprimară o extraordinară uimire.

— Ce dracu e mutra asta ? bombăni el.

Cu o mișcare bruscă sări în picioare și se plecă curios asupra banditului.

— Dar cine ești ? cine ești ?

Kling vedea pe Marius, care cu un deget pe buze îi arăta să tacă.

Atunci Kling se feri să răspundă.

Raimond îl apucă de umeri și'l zgudui

— Dar cine ești ?

Vorbea cu glas puternic dar înăbușit, căci așa era obiceiul celor trei cercetași ori de câte ori nu erau absolut siguri de a fi singuri.

Jan Bart și Zomba se deșteptară brusc.

Și primul lucru care-i izbi fu prezența lui Kling întins în locul unde, în ajun adormise Marius.

Jan Bart privi pe Kling apoi pe Raimond :

— Dar ce înseamnă asta ?

Și îndărătul lui se auzi vocea lui Zomba, care murmura fără voe :

— Asta nu Marius !

Cât pentru milanez, care, ascuns printre frunze, se si-

ca să nu radă, ținea mereu degetul pe buze privind pe bandit.

Acea comedie ar fi durat mai mult, dacă Marius preocupat să se ascundă cât mai bine n'ar fi strivit o creculiță cu piciorul.

Câteși trei se întoarseră brusc și'l văzură râzând, după obiceiul lui cu gura căscată, dar nescoțând nici un sunet.

Atunci Raimond și Jan Bart înțeleseră că era una din isprăvile prietenului lor.

Și îl întrebară fără să pară surprinși :

— Explică-ne Marius !

Marius, înaintă, se așeză jos și în câteva cuvinte povesti totul.

Primele cuvinte ale lui Raimond exprimară părerea generală.

— Trebue să împiedicăm prădarea trenului și masacrarea paznicilor.

— Ne va fi ușor să mergem la Eyre Station.

— E departe ! observă Raimond.

Banditii trebuie să aibă și alți cai, în afară de cei doi, dacă voiau să ajungă înaintea trenului, care va trece mâine la patru după amiază.

— Dar, avem și noi doi cai. Va fi deajuns ca doi dintre noi să se ducă să vestească pe șeful Stației Eyre, care va telefona în toate părțile. Astfel banditii vor putea fi prinși în momentul în care vor încerca să dea asalt trenului.

— Fără îndoială ! Dar, noi nu știm care e planul lor exact și în ce punct vor da asaltul.

— Nu cred că vor nici să-l oprească, nici să-l atace.

Vor face ca mulți dintre banditii din America, se vor urca în tren, ca simpli călători. Și la un moment dat, se vor duce prin coridoare și pe scările din afară la furgonul cu aur unde vor teroriza pe împiegați.

— Ehe ! obiectă Marius, împiegații sunt gardieni speciali, cari nu se vor lăsa așa ușor să fie înspăimântați. Vor fi și ei înarmați și gata pentru orice eventualitate.

— In teorie, desigur, aprobă Raimond. Dar în practică, stau liniștiți în vagonul lor, fleșăresc, fumează... și dac'ar fi surprinși de niște rău făcători, chiar în număr inferior, care să-i amenințe cu revolverele, ei ar fi totuși siliți să ridice mâinile și să-i lase să facă ce vor.

E chiar probabil că banditii ar omorî imediat pe cât mai mulți dintre ei ca să pună apoi pe ceilalți, împietriți de spaimă, afară din luptă.

— E zadarnic să facem ipoteze, până nu cunoaștem planul banditilor, observă Jan Bart.

Cred că cel mai bun lucru ar fi, cum spune Marius, ca doi din noi să se ducă în galop să vestească pe șeful stației Eyre.

Autorităților le va fi ușor să ia măsurile necesare, Marius care a văzut pe briganzi le va putea da semnalmentele.

— Bine, zise Raimond. Dacă am discutat cazul era pentrucă voiam să'l văd sub toate aspectele.

Și fiindcă principalul e să nu ne rătăcim pe drum, ar fi bine ca tu, Jan Bart, care știi să te orientezi mai bine și să-ți consulți hărțile, să însoțești pe Marius.

— Bine, mă duc, răspunse Jan Bart.

— Și eu. Dar ce vei face tu și cu Zomba în timpul ăsta?

— Cred că trebuie să ne luăm pe urmele banditilor.

Astfel vom vedea ascunzișul unde-și țin ceilalți cai și vom ști dacă banda mai numără și alți membri. Aceștia formează deci nucleul acelei republici visate de ultimul deportat și pentru care au evadat Schelet, Sânge-Negru și Dinți de Lup. E imposibil să nu mai fie și alții răspândiți prin această regiune.

— Foarte bine, zise Marius. Dar nu e tocmai cuminte să ne despărțim.

— Și totuși, e necesar, replică Jan Bart. Dac'am avea patru cai am merge cu toții, dar n'avem decât doi.

— Și apoi, trebuie să înțelegi și tu Marius, ce interes prezintă spionarea acestor banditi spre a le afla secretul. Noi am început un fel de operă de asanare, când ne-am pus pe urmele ocnașilor evadați și nu trebuie să ne oprim la mijlocul drumului, acum când suntem pe urme bune.

Marius ar fi preferat să aștepte pe cei cinci vânători și din înălțimea refugiului lor aerian, să-i extermineze cu câteva gloanțe.

Dar, nu îndrăsni să propuie așa ceva, știind că Raimond n'ar fi consimțit să tragă asupra unor indivizi de care nu fusese atacat.

Și iarăși nu încăpea vorbă să întrebuințeze viclenia,

erau cinci indivizi hotărîți, cari nu s'ar fi lăsat să fie intimidați de amenințări nici chiar cu mâna armată.

Cercetașii, al căror curaj nu mai putea fi pus la îndoială, știau că o luptă cu bandiți era mai periculoasă decât o luptă cu fiarele sălbatice, sau cu indigenii în stare de sălbăticie.

Trebuia deci să fie mai curând îndemânateci de cât îndrăsneți. După câteva minute de gândire, adoptară planul enunțat. Să mai aștepte pe vânători ? Marius fu de părere contrarie.

— Dacă se vor întoarce, vom fi siliți să nu ne mișcăm până la plecarea lor, ceeace înseamnă să pierdem atâta timp. Cel mai bun lucru e s'o ștergem imediat.

Se îmbrățișară, emoționați, căci cei doi cari rămâneau se puteau găsi într'o situație foarte riscată.

Apoi Marius și Jan Bart se lăsară s'alunece dealungul tatului, pe care Raimond îl desfăcuse, și-apoio luând-o de-alungul râului dispărură curând în pădure.

Cei doi rămași discutară apoi, chestiunea prizonierului, care tot timpul nu se mișcase.

E drept că Zomba nu-l pierdea din ochi și că i-ar fi astupat imediat gura cu mâna lui enormă.

Dar, Raimonod se gândi că era mai bine să-i puie un căluș; și se încredință că mâinile și picioaorele îi erau bine legate. Astfel, îl pututră lăsa într'un colț fără să se teamă că va striga, sau se va mișca, dând astfel de veste celorlalți.

— Ce-o să facem cu maimuțoiul ăsta ? întrebă Raimond pe Zomba.

Zomba nu răspundea prin fraze lungi. Intrebat asupra unui punct special se mulțumea să dea din cap, apoi își lăsa bărbia pe piept și părea că se cufundă în reflexiile sale.

Raimond, care'l cunoștea, aștepta rezultatul, gândindu-se la rândul său.

A lăsa pe Kling acolo sus, însemna a-l expune să moară de foame și de sete.

A-l deslega și a-l lăsa liber, era ca și când i-ar fi dat chiar ei mijlocul de a-și ajunge complicii și de a zădărnici tot planul lor.

— Să'l ia cu dânșii ? imposibil. I-ar fi încurcat si ar fi putut atrage atenția briganzilor asupra lor.

Dacă Raimond ar fi fost ca și ei un om feroce și crud, iar fi împlântat pur și simplu cuțitul în inimă. Era mijlocu cel mai sigur. Dar, dacă n'ar fi avut de cât această alternativă, ar fi preferat să-i dea drumul, riscând consecințele, de cât să-l asasineze cu sânge rege.

Nu găsea nici o soluție.

Ba chiar, la un moment dat ajunse să regrete, în sine, că Marius avusese ideea nenorocită de a-l face prizonier.

Dar, imediat se gândi, că dacă n'ar fi capturat pe Kling, n'ar fi putut prinde nici caii și n'ar fi putut merge așa de repede la stația Eyre.

Zomba părea o statuă de abanos ; Raimond se agita nervos, iritat că nu găsea nimic.

Dar, deodată, negrul ridică capul.

— Stai bun !...

Raimond zâmbi și-l întrebă prietenos :

— Ce lucru e bun, Zomba ? Ce idee ți-a venit ?

Zomba-și arătă într'un zâmbet larg cele treizeci și două de perle înșirate pe două rânduri și arătând pe Kling :

— El ușor. El nu atârnă nimic. Eu legi pe el ca pe miel și pune în spinare și-apoi eu port la el tot drumul.

Vorbea în mod foarte natural; pentru el, care avea o forță herculeană, era cel mai simpiu lucru să ducă pe bandit în spinare, legat ca un miel și deci imobilizat.

Raimond îl privi puțin cam uimit.

— Apoi, noi lăsăm la el în loc când el nu mai e periculos în libertate !

Raimond amuzat de ideea pitorească a bunului negru, nu protestă.

— Ai dreptate, Zomba; pentru tine nu e o greutate prea mare.

Dar, ia seamă, va trebui să-l duci până ce vom găsi o factorerie sau un sat, unde să-l încredințăm unor coloni cinstiți ; căci trebue să prevedem cazul când n'am putea să-l lăsăm imediat liber.

— Stai bun ! Stai bun !

Eu duci la el zile întregi. Privește :

Și apucând cu mâna dreaptă haina de piele a prizonierului, îl ridică fără cea mai mică greutate și îl ținu suspendat în aer, cu mâna întinsă.

Parc'ar fi ridicat un obiect fără nici o greutate.

— Bine ! Bine ! zise, râzând Raimond și făcându-i semn să-l pue jos, accept să fie cum zici tu. Dar trebuie să fie bine legat la gură, și să nu-i cadă călușul căci un singur strigăt ar fi de ajuns ca să ne trădeze.

— Atunci, — și negrul încruntă sprâncenele, — un glonț în cap la el.

— Da, dar înțelegi că dacă tragem, zgomotul ar putea să dea alarma celorlalți cinci.

Trebue să ne gândim nu să-l ucidem, ci să ne apărăm. Răufăcătorii sunt cinci și noi suntem doi; la urmă ar putea să ne doboare. Și noi trebuie s'ajungem sănătoși și vii pe tovarășii noștri.

— Stai bun !

La el nu cade caluș, pentru că eu pune în gură la el.

— In gură ?

— Da ! da ! Eu faci repede !

Cu un gest smulse basmaua pe care banditul o avea la gât, o rupse în două și dintr'una din ele făcu un ghiomotoc.

— Eu pun asta în gură la el. Și dacă batista cade, el nu strige fiindcă are asta în gură.

Raimond aprobă, râzând.

— Foarte bine ! n'o să-i facă tocmai rău, căci va putea să respire pe nas.

— Stai bun, răspunse Zomba fericit că toate ideile sale erau adoptate.

Desnodă legătura de la gura banditului și văzând că acesta se încăpățâna să strângă dinții, îi strânse nasul cu putere.

Din cauza durerii, banditul deschise gura și cu o mișcare repede negrul îi vârî în gură ghiomotocul pregătit. Apoi, liniștit îi puse iar legătura.

Operația pe care Raimond o observa, amuzat, era abia terminată, când auziră un zgomot suspect.

— Nu te mișca ! ordonă Raimond.

Se ridică și dând ușor frunzele la oparte privi în jos.

Erau cei cinci vânători cari se înapoiau.

Dar, ajungând sub eucalipt, figurile lor exprimară cea mai vie uimire.

— Pe toți diavolii! Marpon, unde s'a dus Kling ?

— Dar caii? observă Parry.

— Adevărat, caii repetă Stick.

Hermann alergase spre lac, sperând că Kling ausese animalele să se scalde și poate nu se vedea din dărătul tufișurilor de pe mal.

Dar se uită în zadar în dreapta și'n stânga. Nu văzu nimic.

Se întoarse în fugă.

— E într'adevăr ciudat! nu se vede nici caii nici Kling.

Dacă banditii în loc de a fi niște ocnași evadați ar fi fost călători cari făcuseră înconjurul pământului, le-ar fi venit în gând să caute imediat pe nisip urmele cismelor cu cuie ale lui Kling.

Dar, ce e drept, le-ar fi fost imposibil să le găsească, printre urmele pe care le lăsaseră ei însăși, tot ducându-se și venind între arbore și lac; chiar și acelea ale cercetașilor se confundau printre celelalte.

După un sfert de oră de discuții și cercetări inutile se gândiră însfârșit la ceeace ar fi trebuit să le vie în gând de la început.

Și chiar atunci, se gândiră întâmplător. Marpon ajungând pe malul lacului observă deodată urme foarte deslusite de copite de cai.

— Pe toți diavolii! caii au fost până la lac.

Toți alergară.

Dar, văzură că urmele încetau acolo.

Deci, caii intraseră în apă. Rămaseră perplexi. O'Brienne zise atunci:

— Dacă au intrat în lac, trebuie să fi eșit.

— Bineînțeles! replică Stick. Doar n'or fi mers, până să se fi înecat!

— E limpede și nu mai încape nici o îndoială zise Marpon, posomorându-se deodată, Kling și-a luat tălpășița.

Toți se gândiseră la asta. Dar nici unul nu îndrăsnise s'o spuie.

— Hm, da! și ceeace e și mai grav, e că ne-a furat caii.

E zadarnic să-l căutăm.

O fi eșit din lac în stânga, sau în dreapta? Desigur că foarte departe de-aci, în vreun loc unde sunt pietre sau iarbă, ca să nu lase urme.

Nu putem conta de cât pe întâmplare ca să-l găsim și să-i trimitem în căpățână câteva bucățele de plumb, care să-l vindece de pofta de a ne mai trăda.

Dar, pân'atunci riscăm să constitue un pericol pentru noi.

— Și să ne zădărnicească lovitura cu cei 30.000 dolari, adăogă Hermann furios.

— Asta e sigur! conchiseră ceilalți făcând gesturi mari de furie.

Și, tremurând de furie, stăteau acolo, privind apa liniștită și sclipitoare, ca și când ar fi sperat să vadă apărând corpul lui Kling.

La drept vorbind, nu-și făceau nici o iluzie în privința asta. Și nu se mirau de trădarea lui Kling. Oricare dintre ei ar fi făcut acelaș lucru îndată ce i-ar fi convenit.

Nu se gândeau de cât la un singur lucru:

— Cum să împiedice pe Kling să zădărnicească lovitura proectată ?

Herman zise deodată :

— Eu cred că s'a dus la Eyre Station.

Dar, dacă speră s'ajungă înaintea noastră, se înșala.

— Da, da, se înșeală, confirmă Marpon. Afară numai dacă vânătorii de câini n'or fi refăcut puntea de pe torent.

— Cum? puntea e stricată? întrebară ceilalți.

— Da e stricată. Nu se poate merge la stația Eyre de cât trecând pe podul de la Strangway, care e la șaizeci de kilometri în susul apei.

Puntea pe care am trecut noi azi noapte s'a prăbușit îndată după trecerea noastră.

E un incident de călătorie care nu merita să vi'l povestesc și deaceea nici nu m'am gândit să vi'l spun.

Eram sigur că noi șase o vom reface repede. Dar, Kling nu poate singur. Se va opri desigur pe marginea torentului Nu poate fi cu mult înaintea noastră, deși e călare și-l vom ajunge imediat.

— Vom câștiga timp, întrerupse Hermann dacă luăm piroga ca să ne ducem să căutăm ceilalți cai.

In tot cazul trebuia să facem asta, de oarece trebuia să luăm cai și pentru Parry, O'Brienne și Stick.

— Se înțelege, aprobă Marpon.

Haidem deci, să ne îmbarcăm.

— Dar vasele de bucătărie? obiectă Parry.

— Dar sacii? adăogă O'Brienne.

— Vom găsi acolo!

Avem vânat, vom mânca acolo. Și la dessert, vom executa pe Kling.

Toți se supuseră șefului.

Toți purtau pe umeri produsul vânătoarei, câteva păsări și niște mici patrupede. Le aruncară pe toate în fundul pirogei pe care o împinseră în apă.

Parry, O'Brienne, Stick apucară lungile lopeți și începură să vâslească energic.

După câteva momente, piroga nu mai fu pe imensitatea lacului de cât un punct negru, care se micșora din ce în ce.

CAPITOLUL IV

Ingrijorarea lui Raimond

E lesne de închipuit deziluzia lui Raimond și a lui Zomba, auzind convorbirea banditilor și văzând piroga îndepărtându-se.

Acea pirogă rămăsese nevăzută pentru cercetași. Banditii o trăseseră pe nisip între două tufișuri, care o ascundeau cu totul.

— Eu înot ca peștele, zise Zomba, dar nu poți merge așa repede ca piroga.

— Și chiar dac'ai putea, n'am putea uza de acest fel de locomoțiune, care ne-ar expune să fim văzuți de banditi.

— Atunci, cum să facem ?

— Nu mai încape să stăm la gânduri. Să nu ne mai preocupăm de banditi și să ne silim să găsim urmele lui Marius și ale lui Jan Bart, înainte ca briganzii să fi ajuns la torent.

Cum vor face dacă puntea e distrusă?

In definitiv, știm bine că nu se vor opri pentru atâta lucru, și că vor fi în stare să facă alta. Dar mă întreb dacă vor putea s'o facă înainte de sosirea banditilor.

Ai auzit că spuneau că se duc să ia cai ca s'ajungă mai repede pe Kling.

— Dar Kling? Eu duci tot la spinare ?

— Nu, nu. Ești puternic și sprinten ce e drept. Dar, te-ar stingheri.

Il vom lăsa liber.

N'are nici o pirogă, așa că nu se va putea lua după ceilalți.

Dar, Zomba încruntând sprâncenele, păru nemulțumit. Raimond care-l privea înțelese gândul lui.

— Știu, crezi că Kling, cunoscând ținutul ar putea s'a lungă înaintea noastră și punându-se la pândă să tragă asupra lui Marius și Jan Bart!

— Da! Da!

Cazul era îngrijorător.

Dar, Raimond nu voia să ia asupră-și răspunderea cruzimii de-a părăsi pe Kling, așa legat și cu călușul în gură Ar fi avut remușcări.

Se gândi totuși, că un om poate sta două sau trei zile, fără să mănânce.

Era mai bine să-l lase unde era, să-i dea să mănânce și să bea, și pe urmă să-l lege și să-i puie călușul, chit să se înapoieze să-l ia peste două sau trei zile. Sau mai bine chiar, să trimită polițiști, sau impiegați din stația Eyre. Se plecă la urechea lui Zomba, pentru că, dacă brigandul ar fi auzit, ar fi refuzat desigur să mănânce și să bea, ca să zădărnicească planul lui Raimond.

Zomba râse și scoase lui Kling călușul și frânghia care-i lega mâinile.

Le era foame și lor și mâncară, dând prizonierului o porție copioasă de mâncare și de băutură, pe care acesta le înghiți cu lăcomie, fără să bănuiască ceva. Apoi îl legară iarăși și îi puseră călușul în gură.

Și, pentruca într'un moment de disperare să nu comită nebunia de a se rostogoli jos din arbore îl legară solid și de trunchiu.

Își luară sacii și armele și se lăsară în jos dealungul trunchiului ajutându-se cu mâinile și cu picioarele.

Pe malul lacului, urmară drumul pe care văzuse că apucaseră Marius și Jan Bart și trecură prin pădurice, ajungând la locul de unde luaseră caii. Și de-aci le fu ușor să se ție după urmele lor, care se vedeau foarte deslușit, atât pe pământul potecilor cât și printre frunzișul pădurii.

Dar, după vreo oră ajunseră într'o câmpie imensă, formată dintr'un teren dur, stâncos, fără altă vegetație de cât câteun salcâm rebegit ici și colo.

Era un peisagiu foarte obișnuit în regiunile australiene. Aci caii nu lăsaseră urme.

Raimond examinase harta lui Jan Bart, îndeajuns ca să se orienteze aproximativ în direcția stației Eyre.

Dar, scoborând la întâmplare puteau ajunge la torent la câțiva kilometri mai sus sau mai jos de punctul unde ar fi ajuns Marius și Jan Bart.

Dar, n'aveau ce face. Raimond încercă să se orienteze și i se păru că linia dreaptă era mai curând spre stânga. Căută la orizont un punct de recunoaștere și văzând în depărtare o ridicătură i-o arătă lui Zomba, zicând:

— Vezi, colo, în fund, colina aceea?

— Da.

— Ei bine, dacă nu mă înșel, Eyre-Station trebuie să fie într'acolo.

Să mergem în direcția aceea.

Din fericire nu erau prea încărcați.

In sacii din spinare n'aveau prea multe provizii. Cartușierile și carabina erau, ce e drept, destul de grele, dar de atâtea luni se învățaseră să le poarte zilnic, așa că aproape nu le mai simțeau.

Mergeau repede, făcând din cinci în cinci minute pași gimnastici.

Dar inima lui Raimond era strânsă de îngrijorare.

— Singura speranță, își zse el, e ca vizuina banditilor să fie așa de departe în cât să fie siliți să facă un ocol pentru a ajunge la torent.

Ar trebui însă, în schimb, ca noi doi să mergem în linie dreaptă spre locul, în care trebue să se găsească Marius și Jan Bart.

Dacă eu mă înșel, atunci banditii vor ajunge înaintea mea în susul torentului, vor scobori cursul apei și în mod fatal, îi vor întâlni. In cazul ăsta, bieții mei camarazi ar fi pierduți.

Recunoscând după uniformă pe acei cari au ucis pe cei trei ocnași evadați, banditii ar trage în el, fără veste. Cu atât mai mult, cu cât vor vedea caii și își vor da seama că n'au fost înșelați de Kling; ba chiar crezându-l ucis da Marius și Jan Bart se vor grăbi să-și răzbune tovarășul suspectat pe nedrept.

Ingrijorarea din ce în ce mai mare îl îmboldea pe Raimond care și-așa era târât de Zomba, care cu picioarele lui lungi îl preceda cu câțiva pași.

Dar îngrijorarea se schimbă în teamă din pricina unui incident neașteptat. Câmpia nu era absolut plană, cum e deobicei prin Italia de pildă.

In realitate era un imens spațiu compus din multe vâlcele. Și, aproape fără să-și dea seama, urcau și scoborau succesiv.

Deodată, ajungând pe una din acele mici înălțimi se opriră încremeniți. Inaintea lor, la vrea sută de metri numai, era un furnicar de animale negre-cenușii, în care recunoscură câinii sălbateci cari îi siliseră să se refugieze între ramurile eucaliptului.

In Australia sunt puține animale sălbatice.

Ici și colo se întâlnesc hiene, dar lei, tigri, jaguari, elefanți sunt absolut necunoscuți.

Drept compensație însă, sunt o mare cantitate de câini de o specie ce se aseamănă cu lupii noștri din Europa.

Se numesc câini sălbateci.

Trăesc în turme, deplasându-se foarte repede și bântuie când o regiune, când alta, dând iama printre oi și chiar printre boii coloniilor.

Aceștia și indigenii organizează adesea mari vânători, în care sunt uciși sute de câini sălbatici. Dar, aceștia se înmulțesc îngrozitor și sunt un adevărat flagel pentru ținuturile australiene puțin locuite.

Când sunt flămânzi se asvârle asupra oricărei prăzi, amintind astfel obiceiurile feroce ale lupilor siberieni.

Câinii sălbateci pe care-i avea acum Raimond înaintea ochilor formau o turmă imensă ce se răspândea pe o întindere de peste 200 de metri.

Majoritatea erau culcați sau ședeau pe picioarele dinapoi.

La apariția celor doi oameni fu un cor de lătrături înspăimântătoare.

Cei doi călători se văzură pierduți.

Nici un arbore în care să se refugieze. Nu putea fi vorba de fugă.

Instinctiv luară puștile la ochi, gata să tragă îndată ce câinii s'ar fi mișcat.

Dar acele clipe de groază nu durară mult. Pe una din ridicăturile de pământ apăruseră trei kanguri.

Nu fură zăriți de cât o secundă, dar fu deajuns pentru

ca vreo câțiva câini-lupi scoțând un urlet particular, — care era desigur un strigăt de chemare, — să se repeadă pe urmele lor.

Și împinși de instinctul care târăște orice aglomerație de animale, toți ceilalți câini se luară după primii.

Dispărură în câteva minute, urmând prada mai ușoară, căci înțelegeau diferența dintre un kangur, care n'are ca să se apere de cât cele patru labe, — și un om, care dispune de o armă misterioasă, care provoacă moartea de la distanță.

— Am avut noroc! Dacă nu se iveau kangurii nu știu ce ne-am fi făcut! zise Raimond, răsuflând, ușurat.

Dar, Zomba nu așteptase această reflexie și pornise din nou fără a pierde din ochi colina, care se vedea ori de câte ori ajungeau pe una din ridicături.

Și marșul acela forțat care dura de vreo câteva ore, reîncepu cu și mai multă intensitate.

Grija, exaltarea, voința de a ajunge înaintea bandiților, erau un susținător extraordinar; îi împiedica să-și dea seama de sforțarea prodigioasă pe care o făceau.

Pe la cinci după amiazi ajunseră la colină.

Nu era decât o înălțime pietroasă înaltă de vreo cincizeci de metri deasupra unei văi.

Dincolo de ea regiunea destul de accidentată era acoperită de stânci enorme și întretăiată de savane.

Raimond își luă alt punct de recunoaștere și-și urmară calea.

Ajunseră în curând în marginea unei savane. După un sfert de oră eșind de sub arbori, lăsară să le scape un strigăt nearticulat.

La doi metri abia, pământul despicat, lăsa să se vadă o prăpastie care, în șerpuiri întortochiate se întindea spre dreapta și spre stânga.

Se auzea zgomotul unei cascade. Era desigur torentul.

Ochii celor doi călători cercetară de amândouă părțile malurile acelea râpoase.

Și constatară că Marius și Jan Bart nu se vedeau.

Ingrijorarea lor spori.

— De care parte or fi? In susul sau în josul apei?

Să mergem spre dreapta, sau spre stânga? Dar Raimond nu sta mult timp în nedumerire.

Reflectă că linia pe care o urmase îi dusese spre sud, pe când banditii trebuiau să vie din spre nord.

Urcând spre nord aveau probabilitatea de a întâlni, dacă nu pe Marius și pe Jan Bart cel puțin pe banditi.

Punându-se la pândă îndărătul aroborilor, puteau omorî caii banditilor, împiedecându-i de a mai înainta așa de repede, iar ei doi alergând în spre sud ar ajunge mai curând de cât ei pe Marius și Jan Bart.

Dimpotrivă, dacă mergeau spre sud, iar cei doi camarazi se găseau la nord, s'ar fi depărtat de ei pe când banditi s'ar fi apropiat.

Zomba aprobă rationamentul tânărului său stăpân.

Și urmară malurile râpoase ale torentului.

Albia era foarte adâncă. Și uneori cele două maluri se apropiau până la patru sau cinci metri. In alte puncte se depărtau până la douăzeci și cinci de metri.

Niciodată nu erau destul de apropiate ca să poată permite trecerea printr'un salt.

Să-i lăsăm să caute pe Marius și Jan Bart; și s'ajungem pe acești doi pe marginea torentului, unde sosiseră cu trei ore mai înainte.

CAPITOLUL V

Pe marginea torentului

Marius și Jan Bart, mulțumită cailor mici dar iuți și rezistenți ajunseră repede pe marginea torentului a cărui existență o ignorau.

— La naiba! caii ar trebui s'aibă aripi! strigă Marius.

— Să căutăm un loc.

Trebuie să fie unul.

— Da, dar unde să-l căutăm. In susul sau în josul apei?

— Am putea să ne despărțim, propuse Jan Bart.

— Nu. Fără a mai socoti câinii-lupi și indigenii, cari nu sunt plăcuți nici unii nici alții, am putea întâlni alți briganzi de specia celor de la lacul Eyre. Izolați am fi prea slabi.

Marius nu vorbea așa, fiindcă îi era frică. Dar îndrăzneala nu exclude prudența.

Și ar fi fost o mai mare imprudență să se despartă.

Jan Bart nu vorbise de cât în baza principiului adoptat de ei: să examineze toate laturile unei probleme înainte de a o rezolva.

— Ne-am înțeles. Rămânem împreună. Dar rămâne aceiași întrebare :

O luăm pe marginea torentului, în sus sau în jos?

— Mii de pipe! Dar nu e pe hartă torentul ăsta? Dac'ar fi poate c'am găsi indicat și vreun pod.

— Așa e, ai dreptate.

Și Jan Bart, scoase din buzunar harta, examinând-o cu atenție.

— La naiba, cum de nu l-am observat? Confundasem linia asta cu aceea care indică despărțirea între două districte.

Vezi bine că e indicat. Uite aci, linia asta subțire.

Marius văzu lângă o linie punctată și ondulată o mică linie albastră mergând în zig-zag pe care scria: torentul Gairdner.

— Se varsă în lacul cu același nume și vine din extremitatea septentrională a lacului Eyre, explică Jan Bart.

— Foarte bine, dar nu văd însemnat podul.

— Ba da! Ba da! Aceste două semne paralele înseamnă un pod.

— Ai dreptate, zise Marius, privind mai deaproape.

Dar în ce punct suntem noi față de el?

— O! nu încape îndoială!

Am trecut pe la extremitatea de sud a acestei păduri, care e indicată aci, și podul se găsește spre nord.

Suntem deci mai jos de el.

— Trebuie să pornim spre nord!

— Tocmai.

— Inainte, marș!

După o jumătate de oră ajunseră în locul în care fusese podul.

Unde „fusese" căci acum nu mai era.

Și plini de uimire și de furie în același timp văzură atârnând de cele două maluri trunchi de arbori încă legați, despicați prin mijloc și ale căror scânduri erau desfăcute, rupte, sfărâmate.

Urmele lăsate de trunchi în căderea lor dealungul pereților râpei erau recente, judecând după culoarea și umiditatea pământului scos de parii de cari fuseseră legați trunchii; pari cari, în cădere, fuseseră smulși din pământ.

— Pe toți dracii! bombăni Marius, ce e de făcut?

— Nu mai sunt alte poduri pe hartă, nu e așa?

— Ba da, încă unul, dar foarte departe lângă orașul Strangway.

— E zadarnic să mai vorbim de el.

Și deoarece acesta a fost distrus vom construi altul.

— Ehe, crezi că e așa de ușor?

Gândește-te că torentul e foarte larg. Cel puțin vreo zece metri și să zicem că am putea dobori arbori înalți de

zece metri, dar să-i asvârlim noi singuri peste apă e ceva imposibil.

— Dar cine 'ți spune să-l construim aci ?

Mi se pare c'am văzut ceva mai jos, locuri unde e mai puțin larg. Mă întreb chiar de ce nu l'au făcut colo de la început.

— Desigur c'au avut motive puternice.

De obicei colonii nu pierd timpul să facă prost un lucru pe care'l pot face bine. Acest pod distrus corespundea desigur cu drumuri umblate și pe care noi nu le cunoaștem.

— Se prea poate. Dar pentru noi, importantul e să trecem. Când om fi de partea cealaltă vom regăsi direcția Stației Egre.

— Bine. Atunci care e ideea ta ? întrebă Jan Bart.

— S'o luăm în jos. Să ne oprim într'un punct în care albia râului o fi mai îngustă, să doborâm doi trei arbori, să-i asvârlim deasupra torentului, să punem deacurmezișul ramuri solide și pe urmă să trecem cu piciorul,, ținând caii de căpăstru.

— Hm! mi se pare foarte primejdios, noi, știu c'am putea trece ușor. Dar caii ?

— O ! caii ăștia sunt, desigur, învățați să treacă pe orice unde.

Desigur că vor ști să pună picioarele pe ramuri și nu alături.

Vom alege ramuri groase și le vom pune atât de dese în cât caii să nu poată să-și afunde piciorul decât numai printr'o nebăgare de seamă de care nu-i cred capabili.

— Să încercăm !

Intorcându-se pe unde veniseră, găsiră un loc, unde cele două maluri nu erau mai departe de patru metri unul de altul :

Să doboare arbori de patru metri și să-i asvârle peste apă, era un lucru relativ ușor chiar pentru doi inși singuri.

— O idee, sugeră Jan Bart, în loc să doborâm numai doi arbori și să punem ramuri în golurile dintre ele, mai bine să doborâm cinci și să-i legăm cu liane ca să nu se desfacă.

Caii vor trece mult mai ușor.

— Excelentă idee! Haidem acum la lucru!

Descălecară, legară caii de un salcâm și cu securea în mână se apucară să caute arbori de proporția cerută.

Părea foarte ușor la început. Dar greutățile mergeau în fond, sporind.

In jurul lor nu erau de cât mici salcâmi sau eucalipți enormi. Salcâmii erau prea mici.

Eucaliptii erau prea mari.

Le trebuiau arbori mijlocii de cinci sau șase metri ca mult și de grosime proporțională.

— Mii și mii de pipe! bombănea Marius, nu văd nici un arbore potrivit.

— Nici eu, răspunse Jan Bart, preocupat.

Vinele de pe fruntea lui Marius începeau să se umfle, semn de furie: ochii îi aruncau fulgere, buzele îi tremurau; pe când Jan Bart, încruntând doar sprâncenele, își păstra calmul obișnuit.

Dar și el era decepționat și îngrijat, temându-se ca banditii să nu aibă cumva alt mijloc de a trece și astfel să poată ajunge la Statia Eyre mai 'nainte ca ei să fi putut da alarma.

Timp de un sfert de oră se plimbară în sus și'n jos printre arbori, Jan Bart fără să vorbească, Marius bombănind tot timpul.

Insfârșit, Jan Bart se opri și asvârli asupra unui eucalipt, securea care se înfipse vibrând în coaja enormului arbore.

— Nu e chip să găsim unul. Sunt toți ori pitici ori uriași. Nici unul măcar de statură mijlocie.

Jan Bart zise liniștit.

— Fiindcă nu găsim trunchi de arbori potriviți, atunci să tăiem ramuri.

— Ce ?

— Vezi bine ! Mă mir chiar, că nu ne-am gândit dela început, tu mai ales, care ai inteligența atât de iute.

Ramurile eucaliptului au mărimea, care ne trebuie.

— Mii de pipe ! ar fi trebuit să mă gândesc la asta deacum douăzeci de minute. Pe cinstea mea, am început să mă tâmpesc.

— Și eu tot așa. Dar, vezi totdeauna e așa, lucrurile cele mai simple sunt ultimele la care te gândești.

— Hai, să lăsăm acum vorba ! exclamă, voios, Marius.

Să ne urcăm chiar în arborele în care s'a implântat securea, văd că are ramuri destul de drepte.

— Le văd și eu.

— Hai, sus !

Ajutându-se cu securea pe care o înfigea în trunchi și apucându-se de crăcile mai joase și de nodurile trunchiului milanezul fu repede la înălțimea ramurilor cari i se păruseră potrivite pentru scopul lor.

Jan Bart fu repede lângă dânsul. Și, fredonând, voioși cu mișcări energice și ritmice începură munca aceea mecanică și obositoare.

Cu toată ardoarea lor însă, le trebui mai bine de o oră ca să taie ramurile de o anumită grosime.

Când terminară, se lăsară s'alunece dealungul trunchiului și începură să le curețe. apoi să le transporte. Dar, aceasta fu partea cea mai grea. Cu toată forța lor nu izbutiră să transporte decât trei. Celelalte două erau prea grele.

Procedând prin etape, nu făcură decât un singur drum

Primul până'n marginea pădurii, apoi de acolo la malul torentului. Pe când lăsau să cadă în marginea pădurii al treilea trunchi, auziră aproape de tot, spre nord, dindărătul unor tufișuri un zgomot. Ascultară.

— Cai în galop ! declară Marius.

— Da.

— Mii de pipe ! Trebuie să fie banditii.

— Au găsit desigur alți cai.

Cred și eu, trebuie să-i fi avut în vre-o vizuină de a lor.

— Trebuie să ne ascundem, sugeră Jan Bart, ca să vedem câți sunt.

Poate că se vor îndrepta spre podul dela Strangway.

— Ar fi foarte bine pentru noi, căci am ajunge înaintea lor !

Vorbindu-și cu o repeziciune înfrigurată și înțelegându-se dintr'o privire, traseră caii până'n mijlocul desișului, lângă ramurile doborâte și așteptară acolo, strângând nările cailor, spre a-i împiedica de a necheza când vor simți trecând pe ceilalți.

După câteva minute, o ceată de nouă călăreți trecu.

Și Marius recunoscu printre aceștia nouă, pe cei cinci banditi.

Banda trecu și cei doi cercetași erau tocmai să se bucure, când pașii cailor, cari începuseră să se încetinească, se opriră brusc.

— O ! s'au oprit ! exclamă Marius.

Jan Bart nu răspunse, dar încruntă sprâncenele.

Se găsea la picioarele unui eucalipt cu numeroase crăci pe care era ușor de cățărat.

— Așteaptă, zise el.

Se cățăra, ascunzându-se printre ramuri.

Marius aștepta, tremurând de emoție.

Auzi, după câteva minute lovituri, care nu-i mai lăsau nici o îndoială asupra celor ce făceau banditii.

Jan Bart se scoborî.

Murmură :

— S'au oprit și doboară doi mari eucalipți.

— Înțeleg, construesc un pod ceva mai jos de locul ales de noi.

— Ce facem ? zise Jan Bart.

— Nu-i putem ataca, sunt prea numeroși... Chiar dac'am omorî trei sau patru, ceilalți ne-ar învinge până la sfârșit, căci presupun că sunt bine înarmați.

— Oho ! Ba chiar foarte bine ! Fiecare are carabină, revolver, secure și cuțit de vânătoare, și apoi știi că Raimond ne interzice să tragem noi mai întâi.

Nu trebue să tragem de cât un caz de legitimă apărare.

— De acord ! de acord !

— Cel mai bun lucru e să-i lăsăm să-și construiască podul.

Vor trece ei, apoi vom trece și noi și vom ajunge astfel în acelaș timp.

Principalul nu e să-i împiedecăm de a se urca în tren, ci să vestim pe păzitorii celor 30.000 de dolari, pe polițiști și pe călători și să-i ajutăm, dacă banditii se riscă la un asalt.

Dar, nu se vor risca, văzându-i pe toți pregătiți.

— Bine, dar trebue să ne gândim și la altceva.

Dacă banditii sunt aci, Raimond și Zomba nu pot fi departe. Trebuie să fie pe urmele lor.

— Așa e, răspunse Jan Bart, dar uiți că n'au cai.

Nu vor sosi decât peste câteva ore.

— Atunci, nu-i vom aștepta. Și vom lua-o înainte.

— Se înțelege n'avem nevoie de ei ca să vestim personalul din Stația Eyre și să ne urcăm în tren.

Și, fiindcă se prea poate ca banditii să nu se poată opri chiar în stație, ne vom urca și noi în tren, dând șefului gării indicațiile necesare ca să spună lui Raimond și lui Zomba să ne aștepte sau să ne întâlnească la Farina Town sau la Strangway.

— Deci, s'așteptăm, conchise Marius, și să lăsăm pe banditi să construiască puntea pe care voiam s'o facem noi.

Păcat însă, aș fi vrut s'ajungem înaintea lor.

Pe când vorbeau făcuseră din sforicică botnițe pentru caii lor, căci nu e comod să stai cu brațele ridicate ca să ții închis botul unui cal.

Și era o precauțiune indispensabilă; căci la continuele nechezări ale cailor briganzilor, cei doi cai luați de cercetași ar fi răspuns la sigur și ei, dac'ar fi avut botul liber.

Cei nouă banditi doborâseră deci un eucalipt. Il curățară de ramuri, apoi doborâră altul și făcură acelaș lucru.

Bineînțeles, erau și mai voinici decât cercetașii și a proape de cinci ori mai mulți ca ei, ca să facă un lucru la care cei doi cercetași n'ar fi izbutit niciodată.

Transportară un trunchiu în marginea râpei, apoi îl lăsară să cadă, astfel că extremitatea să atingă celălalt mal Făcură acelaș lucru cu al doilea.

Și cu doi trunchi apropiați formară o punte destul de largă pentru oameni și pentru cai. Nu le mai rămânea decât să umple golurile cu ramuri și cu pământ.

Așa și făcură.

Luând de căpăstru câte un cal, trecură unul după altul

Ajunși pe malul celălalt o luară în galop.

Când văzură că banditii dispăruseră în dărătul unei ridicături, cei doi cercetași, cari săriseră în șea, porniră la rândul lor.

In momentul când ajungeau tocmai la punte, auziră niște strigăte. Erau Raimond și Zomba.

Nu-și pierdură timpul în explicații zadarnice.

Raimond le spuse că sosiseră de o jumătate de oră, dar că văzând pe banditi la lucru, se ascunseră îndărătul arborilor, așteptându-i să isprăvească.

— Tot mai vreți să urmăriți pe banditi ? întrebă el.

— Vezi bine ! răspunseră Marius și Jan Bart.

— Caii pe cari îi au ei nu sunt așa de iuți și de voinici ca ai voștri, cari aparținând lui Marpon și lui Hermann, personagii importante, erau cei mai buni.

Eu cred că Jan Bart, care e mai ușor ar putea să mă ia în crupă.

Cât pentru Zomba ne va urma, după cum i-o plăcea, alergând, sau mergând la pas.

Pentru a face o astfel de propunere, trebuie să spunem că Raimond n'avea nici o grijă de Zomba.

Mai trebuie să spunem apoi că Zomba fusese acela care insistase, în cuvinte puține dar energice, ca Raimond să se urce pe cal la spatele unuia din camarazii săi și să-l lase singur.

Și-apoi cercetașii știau că Zomba într'o regiune pădurroasă, sau accidentată, ca aceea care se întindea înaintea ochilor lor, dincolo de torent, ar fi știut cu instinctul său de fost locuitor al pădurilor tropicale, să se orienteze și să se apere la nevoe și ar fi ajuns curând sau mai târziu la Stația Eyre fără nici un inconvenient.

Pe de altă parte era imposibil să'l fi luat și pe dânsul în crupă fiind prea greu ar fi stânjenit mult mersul animalului.

Strânseră deci mâna credinciosului negru și Raimond trecu primul ținând de căpăstru calul lui Marius. Zomba trecu cu acela al lui Jan Bart.

Apoi cei trei cercetași se urcară pe cei doi cai, după cum spuseseră și, făcând un ultim gest de adio lui Zomba, porniră în galop.

CAPITOLUL VI

Atacul trenului

A se lua după urma banditilor părea destul de ușor.

Dar trebuia să procedeze astfel : să-i urmeze astfel, încât să nu le piardă urma.

Să stea destul de departe ca să nu fie descoperiți.

Și în acelaș timp să stea destul de aproape ca să poată sosi în Stația Eyre la câteva minute numai după dânșii.

Căci erau convinși că banditii se vor urca în tren, ca simpli călători, spre a da lovitura, îndată ce vor fi în el.

Marius, care era singur pe cal, preceda pe ceilalți doi.

Plecat pe gâtul animalului, privea cu atenție urmele. Când străbăteau un teren acoperit cu pietre pe care potcoavele cailor nu lăsaseră nicio urmă, treceau în galop apoi, în trap, sau la pas, căutau din nou urmele și nu întârziau să le găsească.

Cât timp fu ziuă, fu foarte ușor.

Dar când începu să se înopteze greutatea fu mai mare. Dacă briganzii ar fi poposit undeva ? Și totuși, nu era cu putință.

Marea distanță dela Stația Eyre îi silea să meargă zi și noapte neoprindu-se decât atât cât să dea de mâncare și de băut cailor și să-i lase să mai răsufle.

Dar, cum să vadă urmele în timpul nopții ?

Intr'un teren umed, potcoavele cailor adânc afundate ar fi fost vizibile chiar la lumina micei lămpi electrice.

Dar, aci erau alternative de câmpii acoperite cu iarbă, de savane, de pământ pietros, de mici râpe, pe care trebuiau să le ocolească până ce găseau punctul cel mai prielnic pentru urcuș.

Și cei trei cercetași, la apusul soarelui, făceau aceasta reflexie, când ajunseră în vârful unei râpe.

Vedeau ceva mai departe, la intrarea unei pădurici pe banditii opriți.

Traseră repede caii îndărăt ascunzându-se îndărătul rân-dei.

— Fac se vede un popas, observă Marius.

— Așa cred și eu, răspunse Jan Bart.

— Să hotărîm ce facem înainte de a se înopta, sfătui Raimond.

— Mă gândeam și eu, reluă Marius. Cred c'ar fi bine să stăm cât mai aproape de ei; dar am fi continuu în pericol.

— Ei bine, trebuie să riscăm, zise Raimond.

Care e ideea ta?

— O ! e foarte simplă.

Nimic altceva decât să nu-i pierdem din vedere, sau să fim în măsură să-i regăsim oridecâteori asperitățile naturale ale solului îi vor ascunde pentru un moment.

Jan Bart observă :

— Foarte bine, dar numai dacă vom avea norocul ca nici unul din ei să nu se întoarcă în momentul în care sun-tem descoperiți.

— Da, și mai e apoi și zgomotul pașilor.

— Asta, zise Raimond, n'ar fi nimic fiindcă și caii lor vor face zgomot și nu ne vor putea auzi.

— Atunci, vă decideți să urmați ideea mea ?

— Nu văd alta mai practică, răspunse Raimond.

— Ei bine, văd cu una, zise Jan Bart.

— Care ?

— Să nu urmăm pe banditi, ci să-i precedăm.

Raimond și Marius scoaseră o exclamație.

— Da, sunt sigur că vom ajunge la Stația Eyre. Am fă-cut punctul pe hartă și o voi găsi ușor pe teren, numai dacă luna, care răsare acum, nu va fi întunecată de nori.

— Cerul e limpede ! Nu cred că vor fi nori.

— Nu cred nici eu.

N'avem de cât să facem un ocol ca să evităm pe banditi; și le vom lua înainte.

Acea soluție părea foarte nemerită și tinerii se pregă-teau s'o pună în practică, când Marius își dete cu palma peste frunte.

— Stați puțin! Ideea lui Jan Bart e desigur foarte bună.

Dar e bună cu o singură condiție : ca banditii să se ducă într'adevăr la Stația Eyre.

De unde știm noi ce intenție au ?

Se îndreaptă într'acolo, e drept, dar nimic nu ne dove-dește că nu se vor opri la mijlocul drumului pe linia ferată și profitând de o încetinire a locomotivei, sau de oprirea într'altă mică stație intermediară nu se vor urca în tren.

Poate chiar să aibă intenția de a face să deraieze trenul ceeace e foarte ușor, și să profite de zăpăceala produsă pen-tru a pune mâna pe dolari.

Aceste cuvinte puseră pe gânduri pe Raimond și pe Jan Bart.

Totul ar fi fost pierdut, dacă s'ar fi întâmplat ceva din cele ce presupunea Marius.

— Da, replică Jan Bart. Noi ne urcăm în tren și dacă e vre-un atac atunci vom fi și noi acolo.

— Dar ce-ți dovedește, — zise Raimond că atentatul va urma după plecarea trenului din Stația Eyre? Ar putea foarte bine s'atace trenul înainte ca să sosească în stație.

— Atunci nu ne mai rămâne, — declară Marius, — de cât să ne întoarcem la ideea mea d'intâi.

— Ai dreptate, zise Jan Bart cu sinceritatea sa obișnuită.

— Vom porni îndată ce briganzii se vor pune și ei în mișcare, zise Raimond.

— Ne-am înțeles.

Popasul banditilor nu ținu mult. Nu se opriseră de cât ca să dea ovăz cailor și ca să mănânce și ei ceva. Se urcară îndată pe șea și dispărură în pădure.

Cercetașii, cari nu se scoborâseră de pe cai, porniră și ei în urma lor.

Soarele dispăruse de pe cer nelăsând în urma lui de cât câteva raze purpurii.

Dar luna plină lumina foarte bine, și Marius care avea ochi de linx nu pierdea din vedere urmele.

In pădure se auzea foarte bine tropotul cailor.

La eșirea din pădure văzură pe banditi luând-o spre stânga, prin fundul unei văi.

— Aci e primejdia! zise Marius. Dacă se întorc și ne văd.

— Nu, răspunse Jan Bart, dac'o iei ceva mai spre dreapta, îndărătul stâncilor acelora pe care le vezi.

— E adevărat.

Și milanezul coti spre dreapta și scoborî în vale fără a risca să fie văzut.

Aci regulă pașii calului său, după aceia ai banditilor, al căror grup negru îl vedea înaintea sa.

Astfel cu alternative de teamă, speranță, liniște și îngrijorare, mergând când în trap, când la pas, când în galop, urmărirea dură toată noaptea.

Când banditii se opreau, cercetașii se bucurau pentru bieții lor cai, cari erau istoviți, cu atât mai mult că merseseră toată noaptea precedentă.

Și-apoi n'aveau ovăz să le dea să mănânce.

Fură nevoiți să se mulțumească cu câțiva biscoți muiați în rom.

Dar alcoolul nu da animalelor decât o vigoare factice și ou constituia o hrană esențială.

Dimineața, se temeau să nu-i vadă oprindu-se la un mo-

ment dat la o distanță prea mare de Stația Eyre ca să poată fi străbătută pe jos.

Și mintea lor fu iarăși cuprinsă de o chinuitoare îngrijorare. Nu cunoșteau pe paznicii și pe polițiștii cari riscau să fie uciși. Și cei treizeci de mii de dolari nu le aparțineau lor.

Dar, se știe că cei trei cercetași când începeau o întreprindere se pasionau și se încăpățânau s'o îndeplinească chiar cu riscul propriei lor vieți.

Sufletele nobile sunt susținute de un sentiment de mândrie care le face să nu renunțe la un plan sau la o întreprindere pe care au cumpănit-o și au aprobat-o, până ce n'au dus-o la bun sfârșit.

Și dimineața aceea fu pentru ei un adevărat chin.

Caii cari îi precedau deși se vedeau mereu, câștigau din ce în ce mai mult teren.

A descrie peripețiile acelor ore ar fi o muncă prea minuțioasă și zadarnică; și-apoi ar fi tristă.

La amiază se opriră.

Nu mai aveau biscoți pentru cai.

Și începură să dispere.

Descălecară la picioarele unei pante, care ținu o oră și mai bine. Bietele animale ușurate de povara ce duceau în spinare, începură să mai răsufle.

Și când la scoborârea pantei care nu era repede, tinerii se urcară din nou în șea, constatară cu bucurie că pasul cailor se mai iuțise.

— Vom ajunge! Vom ajunge!

Repetau mereu aceste cuvinte, cu toată căldura, mai mult ca să se încurajeze, de cât spre a afirma o certitudine.

In realitate nu erau siguri de nimic.

Raimond se uita mereu la ceas.

Și Jan Bart afirma :

— Nu cred să fim departe de linia ferată.

Constatară că banditii nu mergeau spre Stația Eyre, ci ceva mai spre nord, spre un punct în care calea ferată pătrundea într'un tunel.

Ajungând pe o înălțime, sperau mereu s'o zărească; dar linia ferată rămânea invizibilă.

Eșind dintr'o pădurice, pe culmea unei coline o văzură însfârșit.

Trecea pe la poalele colinei și la doi kilometri de acolo se termina într'un tunel.

— Banditii! exclamă Raimond.

La un kilometru de tunel, cei nouă inși ședeau jos alături de linia ferată.

— Așteaptă trenul, zise Jan Bart.

— Iată și trenul! strigă Marius. Cu bratul întins arata convoiul care se ivea de după o cotitură.

— Înțeleg totul, — exclamă Raimond, — terenul urcă mult și priviți colo curba aceea bruscă aproape de gura tunelului.

— Desigur trenul va încetini, așa încât banditii se vor putea urca pe scările vagoanelor, observă milanezul.

— Repede! Repede! Trebuie să-i împiedecăm!

Caii nu mai puteau.

Cercetașii săriră jos și, fără a se mai ascunde, alergară în spre banditi.

Nu mai aveau timp să ia înaintea trenului și să facă semnale.

Nu se mai gândiră la enorma imprudență, la pericol.

Agitau carabinele în aer, scoțând strigăte teribile.

Dar, la cinci sute de metri de cei nouă oameni, văzură că soseau prea târziu.

Din tren desigur că-i auziseră; dar cine ar fi înțeles ce însemna urletele lor și fuga aceea nebunească?

Călătorii, dacă observau scena își închipuiau desigur că era vorba de una din acele certuri obișnuite între coloni.

Mașinistului nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să oprească trenul ca să vadă ce e.

Ne văzând pe banditi, cari erau ascunși după o ridicătură a terenului, cu atât mai mult nu puteau înțelege.

Cercetașii văzură că vor ajunge tocmai când trenul va fi intrat în tunel.

Ajunseră la bariera de spini în momentul în care cei nouă inși săreau pe scările vagoanelor cu revolverul în mână, atacând pe gardienii furgonului, care se găsea la mijlocul convoiului.

— După ei! urlă Marius.

Săriră peste barieră și cu un salt fură pe scărița ultimului vagon, care trecea.

Văzură pe călătorii cari circulau înspăimântați prin coridoare cu figurile descompuse de spaimă.

Și trenul intră în tunel pe când ei dealungul scărilor ajungeau la furgonul în care câțiva banditi se luptau cu functionarii pe când ceilalți năvăliseră în compartimentele pasagerilor.

Ușa furgonului era deschisă.

Dar, un bandit, care sta acolo de gardă, lovi cu patul revolverului pe Raimond și pe Jan Bart, care căzură pe spate pe linia ferată.

Marius se gândi că, singur nu putea face nimic, pe când prietenii săi riscau să fie striviți de trenul următor.

Se lăsă deci să cadă, acoperindu-și capul cu brațele.

Trenul dispăru în tunel.

De data asta partida era pierdută.

Marius nu se mai gândi de cât la camarazii săi și îi ri-

dică din periculoasa poziție, făcându-i s'alunece pe terasament.

Dar, deodată auzi un fluerat și văzu apărând din spre Stația Eyre, adică din aceeași direcție cu trenul precedent, o locomotivă, care înainta cu mare viteză.

Un gând îi țâșni în minte.

Se ridică în picioare la mijlocul liniei, ridică brațele, își desfăcu repede basmaua de mătase roșie pe care o avea la gât și începu să urle cât îl ținea gura.

Dacă mașinistul nu l'ar fi văzut și n'ar fi avut timpul să oprească, Marius ar fi putut fi zdrobit; în exaltarea lui nu-și dase seama de pericolul la care se expunea.

Dar, mașinistul îl văzu; opri locomotiva, care după ce pufăi de câteva ori, se opri la câțiva pași numai de cercetași.

— Banditii! Banditii! Colo! Și arătă tunelul.

Dar, vorbise în italienește și mașinistul și fochistul nu înțelegeau probabil, de cât engleza, care e limba coloniilor australieni.

Atunci își aduse aminte, câteva cuvinte englezești.

— *Wait here* (așteptați aci). Și se duse la Jan Bart.

Scoase un strigăt de bucurie văzându-l că deschide ochii. Repede desfăcu flaconul în care mai erau câteva picături de rom și i le turnă pe gât. Apoi, văzându-l că tresare, îl implorâ.

— Pentru onoarea noastră, Jan Bart, fă o sforțare și vorbește englezește cu mașinistul acesta.

Jan Bart înțelese. Făcu o sforțare, se lăsă să fie aproape dus pe sus de Marius până la scara locomotivei, pe care cei doi impiegați, încremeniți, așteptau.

Marius, ducându-l spre dânșii, îi explicase ce trebuia să spuie.

Și Jan Bart, zise în englezește mecanicului:

— Niște banditi au atacat trenul care v'a precedat, acela în care erau 30.000 de dolari.

Sunt nouă, dar vom putea ajunge la timp, înainte să fi prădat furgonul cu aurul și pe călători.

Dați mașinei toată viteza și vom ajunge trenul care mergea încet și pe care de altminteri mașinistul trebuie să-l fi oprit.

— Se poate, răspunse mecanicul. Dar nu cred să-l fi oprit decât la eșirea din tunel.

Jan Bart nu auzi acest răspuns.

— Unde e Raimond? întrebă el pe Marius.

— Așteaptă. Vorbește cu mașinistul ca să ne înțelegem cu el.

Și alergă la locul unde lăsase pe Raimond pe care-l găsi pe jumătate ridicat, revenit în fire după amețeala loviturei. El putut merge fără ajutorul lui Marius până la locomotivă.

— Să ne urcăm repede, zise Jan Bart. Mergem după tren!

După câteva secunde, locomotiva cu mașinistul, fochistul și cei trei cercetași intră în tunel cu mare viteză.

Ținându-se de balustradă, cei trei tineri, cari își recăpătaseră sângele rece, cercetau întunerecul, ținând revolverele în mână și așteptând cu nerăbdare să vadă lumina ce trebuia să pătrundă prin intrarea galeriei.

Căci mașinistul îi asigurase că trenul nu se putea opri înainte.

Dar, brusc, răsună un strigăt teribil.

Văzură pe mecanic și pe fochist strângând cu mișcări precipitate frâna de oprire a locomotivei.

Priviră afară.

In obscuritatea tunelului licărea o lumină roșie.

Era trenul oprit.

Tunelul făcea acolo o curbă și locomotiva s'ar fi izbit de el, sfărâmându-se de ultimele vagoane!...

Cititi urmarea în fascicula No. 25 a

CELOR TREI CERCETAȘI

UN „PALACE" IN GHEȚURI

care apare Sâmbătă 25 Martie

CUPONUL No. 8

pentru deslegarea jocului din pag. 1106 și participarea la premiul de 10.000 lei